

Karta przedmiotowa „pełna nazwa przedmiotu”

Nazwa przedmiotu w języku polskim

obowiązująca i pełna nazwa przedmiotu

Nazwa przedmiotu w języku angielskim

obowiązująca i pełna nazwa przedmiotu

Kod przedmiotu

(wypełnia wydziałowy koordynator ds. KRK)

Nazwa jednostki prowadzącej przedmiot (Wydział / Katedra / Zakład)

pełna nazwa jednostki wraz z podjednostką prowadzącą: wydział / katedra albo zakład

Studia

kierunek	stopień	tryb	specjalność
pełna nazwa kierunku	pierwszy / drugi ¹	stacjonarny / nie-stacjonarny	pełna nazwa specjalności

Imię i nazwisko osoby prowadzącej (osób prowadzących) wraz z kontaktem e-mail

stopień naukowy, imię i nazwisko, uczelniane stanowisko (e-mail)²

Ilość godzin / Punkcja ECTS

W poszczególne rubryki tabeli wpisujemy obowiązującą liczbę godzin dla przedmiotu wraz z punktacją ECTS. Proszę zwrócić uwagę na ewentualne zmiany w liczbie godzin i punktacji ECTS w przypadku przedmiotów trwających dłużej aniżeli jeden semestr.

studia pierwszego stopnia:

rok	I		II		III	
semestr	1	2	3	4	5	6
punkcja ECTS						
Ilość godzin w semestrze						

studia drugiego stopnia (magisterskie uzupełniające)

rok	I		II	
semestr	1	2	3	4
punkcja ECTS				
Ilość godzin w semestrze				

studia jednolite magisterskie

rok	I		II		III		IV		V	
semestr	1	2	3	4	5	6	7	8	9	1-
punkcja ECTS										
Ilość godzin w semestrze										

Karta przedmiotowa „pełna nazwa przedmiotu”

Nakład pracy studenta

semestr	czynności wykonywane przez studenta	ilość godzin
nr semestru	W miejscu tym należy wprowadzić przewidywane czynności studenta i dokonać ich oszacowania względem absorpcji czasowej, punktacji ECTS (1 punkt ECTS = 25/30 godz. pracy studenta) Przykład: ilość godzin przedmiotu w semestrze (wg programu studiów) – 60 ilość ECTS (wg programu studiów) – 4 rozliczenie: 4 ECTS x 25 godz. = 100 godz. pracy studenta w semestrze 40 godz. do zagospodarowania poza zajęciami (bezpośrednim kontaktem z wykładowcą) na pracę samodzielną (kwerendy biblioteczne, prace dodatkowe itp.) W przypadku różnic w ilości godzin i punktacji ECTS na poszczególnych semestrach należy stosować indywidualne rozróżnienie na każdy cykl dydaktyczny.	ilość godzin na każdą czynność

Status przedmiotu

obowiązkowy / fakultatywny

(wypełnia wydziałowy koordynator ds. KRK)

Język wykładowy

(wypełnia wydziałowy koordynator ds. KRK)

Formy zajęć

Według obowiązującego na ASP w Łodzi wykazu form dydaktycznych:

- wykład konwencjonalny
- wykład problemowy
- wykład monograficzny
- wykład konwersatoryjny
- ćwiczenia audytoryjne
- ćwiczenia audytoryjne klauzurowe
- proseminarium
- seminarium
- seminarium magisterskie
- lektorat
- ćwiczenia studyjne
- ćwiczenia studyjne klauzurowe
- relacja mistrz – uczeń
- korekta indywidualna / zbiorowa
- praktyki zawodowe
- plener³

Stosowane metody dydaktyczne

W miejscu tym należy wskazać sposoby pracy nauczyciela akademickiego ze studentami. Rubryka ta wraz z powiązanymi z nią formami zajęć ma charakter pomocniczy. W miejscu tym mogą znaleźć się autorskie metody dydaktyczne. Należy pamiętać, iż metody winny być adekwatne do zakładanych efektów kształcenia.⁴

Forma i sposób zaliczenia oraz podstawowe kryteria oceny lub wymagania egzaminacyjne

semestr	forma i zaliczenia	wymagania egzaminacyjne
numer kolejny semestru	zaliczenie bez stopnia zaliczenie na ocenę egzamin	należy określić warunki jakie powinien spełnić student przystępując do egzaminu (np. praca pisemna, projekt semestralny, prace – ich ilość, technika, kwestia dokumentacji cyfrowej)

kryteria oceny studenta

W miejscu tym należy określić procentowo składowe ostatecznej oceny studenta. Należy pamiętać, iż frekwencja nie może być podstawą zaliczenia przedmiotu, natomiast student zobowiązany jest do aktywnego uczestnictwa w przedmiocie.

Przykład:

aktywne uczestnictwo studenta w proponowanych zajęciach - 30% końcowej oceny, zrealizowany projekt semestralny – 50 % końcowej oceny, autoprezentacja – 20 % końcowej oceny.

Karta przedmiotowa „pełna nazwa przedmiotu”

3 dostateczny	3,5 dostateczny plus	4 dobry	4,5 dobry plus	5 bardzo dobry	5,5 celujący
w rubrykach tych należy opisać orientacyjne kryteria oceny na poszczególne stopnie	jak obok	jak obok	jak obok	jak obok	jak obok

A. Wymagania formalne

B. Wymagania wstępne

Wymagania formalne dotyczą:

- w przypadku studentów I roku zapisu pozytywnie zdanego konkursowego egzaminu wstępnego na I rok studiów
- w przypadku starszych roczników ważne jest określenie tych przedmiotów, których wcześniejsze zaliczenie jest niezbędne do uczestnictwa w danym kursie (w odwołaniu do obowiązującego programu studiów).

Zapis jest konieczny z uwagi na studentów, którzy zostali przeniesieni z innych uczelni, kontynuują studia po dłuższej przerwie, bądź poszerzają program studiów o ofertę dydaktyczną z innych Wydziałów.

Wymagania wstępne obejmują wiedzę, umiejętności i kompetencje niezbędne do podjęcia danego kursu. Zapis ten jest konieczny z uwagi na studentów z wymiany Erasmus, MOST, wolnych słuchaczy i kontynuujących studia II stopnia uzupełniające magisterskie po innym kierunku na I poziomie. W przypadku braku owych predyspozycji, student chcący podjąć studia w danej pracowni zobowiązany jest do ich samodzielnego opanowania.

Cele przedmiotu

Priorytety kształcenia winny stanowić wyraz intencji wykładowcy i odnosić się do praktycznych efektów kształcenia, programu dydaktycznego. Ilość zamierzeń winna być proporcjonalna do liczby godzin zajęć w semestrze i punktów ECTS. Cele winny być sformułowane opisowo.

Treści programowe

Miejsce to poświęcone jest skrótowo ujętemu programowi kształcenia, problematyce zajęć obejmującej cały tok danego kursu. Informacja winna odznaczać się jasnością i zwięzłością. Aby uniknąć sztywności programowej danego przedmiotu, móc elastycznie dostosowywać jego treści do wymagań grupy należy zrezygnować ze szczegółowego wykazu tematyki poszczególnych spotkań.

Efekty kształcenia

Ideę Krajowych Ram Kwalifikacji stanowi zespół nabytych przez studenta w toku nauki niezbędnych informacji, umiejętności, kompetencji. Te z kolei sformułowane zostały we wzorcowych efektach kształcenia dla konkretnego obszaru nauk, wzorcowych efektach kształcenia wydziału / katedr albo zakładów. Wskazaniem jest, iż efekty winny być bezwzględnie osiągnięte przez każdego studenta oraz być "mieralne" tzn. łatwe do wykazania, poświadczone przed Komisją ds. Jakości Kształcenia, Komisją Akredytacyjną PKA.⁵ W związku z rygorystycznym nadzorem Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego nad przeprowadzaniem reformy proszę o właściwe zastosowanie się do wskazówek i obiektywne (racjonalne) określenie projektowanych przez siebie efektów kształcenia, sposób weryfikacji i oceny, ewaluacji kształcenia studenta.

nr efektu	absolwent wie... (zakładane efekty w zakresie wiedzy)	efekty kierunkowe	efekty obszarowe	metody weryfikacji
kolejno W1 W2 W3 ...	Przykładowe czasowniki stosowane przy opisie efektów kształcenia w kategorii „wiedza”: <i>nazywa, definiuje, wymienia, wylicza, opisuje, wyjaśnia / tłumaczy, identyfikuje/rozpoznaje, charakteryzuje, rozróżnia, uzupełnia, ilustruje, uogólnia, oblicza, streszcza, określa, podaje przykłady, analizuje, dostrzega</i>	symbol obowiązującego na danym Wydziale kierunkowego efektu kształcenia ⁶	symbol obowiązującego efektu kształcenia dla obszaru do którego został przyporządkowany dany kierunek ⁷	należy wpisać podstawę weryfikacji osiągniętego przez każdego studenta efektu kształcenia ⁸
nr efektu	absolwent potrafi (zakładane efekty w zakresie umiejętności)	efekty kierunkowe	efekty obszarowe	metody weryfikacji

Karta przedmiotowa „pełna nazwa przedmiotu”

kolejno U1 U2 U3 ...	Przykładowe czasowniki stosowane przy opisie efektów kształcenia w kategorii „umiejętności”: <i>rozwiązuje, konstruuje, porównuje, klasyfikuje, porządkuje, wybiera sposób, projektuje, proponuje, organizuje, planuje, dowodzi, przeczy, wnioskuje, przewiduje, weryfikuje, wykrywa, ocenia, szacuje, argumentuje, dyskutuje, koryguje, podsumowuje, posługuje się, mierzy, bada, aranżuje, dokonuje, wdraża, składa, skaluje, szkicuje, operuje, rysuje, gromadzi, komponuje</i>	jw.	jw.	jw.
nr efektu	absolwent jest zdolny do (zakładane efekty w zakresie kompetencji społecznych)	efekty kierunkowe	efekty obszarowe	metody weryfikacji
kolejno K1 K2 K3 ...	Przykładowe czasowniki stosowane przy opisie efektów kształcenia w kategorii „kompetencje społeczne”: <i>zachowuje ostrożność, krytycyzm w wyrażaniu opinii, dyskutuje, zachowuje otwartość na ..., pracuje samodzielnie, wykazuje kreatywność w ..., pracuje w zespole, kieruje pracą zespołu/ pełni funkcje kierownicze, troszczy się/dba o ..., wykazuje odpowiedzialność za ..., angażuje się w ..., przestrzega poczynionych ustaleń, chętnie podejmuje się ..., jest zorientowany na ..., docenia, akceptuje, jest wrażliwy na ..., dąży do ..., reaguje na</i>	jw.	jw.	jw.

Wykaz literatury

- A. Literatura obowiązkowa
- B. Literatura uzupełniająca

Wykaz literatury winien być proporcjonalny do punktacji ECTS. Stosujemy następujący zapis bibliograficzny:

Jan Kowalski, *O sztuce*, Warszawa 1993

John Feeld, *Refleksje*, tłum. J. Kowalski, Kraków 2001

Jan Kowalski, *O sztuce*, [w:] „Przegląd Filozoficzny”, 3(1992), s. 31

Jan Kowalski, *O sztuce* [2008], <http://jankowalski.com/uploads/sztuce.pdf>, dostęp: 21.11.2011

Zalecenia edytorskie:

Prosimy o uzupełnianie kart przedmiotowych w programie Microsoft Word według następujących kryteriów:

- krój pisma: Calibri (bold)
- stopień pisma: 10 pkt
- barwa litery: niebieski
- tekst wyjustowany
- w nagłówku dokumentu <<Karta przedmiotowa „---” >> należy w cudzysłów ująć pełną nazwę przedmiotu według następującego sposobu: w górnej listwie programu proszę wybrać WIDOK, następnie NAGŁÓWEK I STOPKA. W ten sposób zostanie uruchomiona edycja pola nagłówka i stopki.
- numery stron: krój pisma - Calibri, stopień pisma - 10, barwa – czern

Prosimy nie zmieniać układu strony, rozmiaru tabel!!!

¹ Przy studiach jednolitych magisterskich należy zastosować zapis „drugi”

² np. dr hab. Jan Kowalski, prof. ASP (jan.kowalski@asp.lodz.pl)

³ **Formy zajęć dydaktycznych prowadzonych na Akademii Sztuk Pięknych im. Władysława Strzemińskiego w Łodzi**

1. Wykłady.

To zajęcia bazujące na podawczej formie przekazywania informacji przez prowadzącego. W znacznym stopniu rozwijają one zasób wiadomości studenta - efekty kształcenia ukierunkowane są na wiedzę (w znikomym stopniu rzutują na przyszłe umiejętności absolwenta). Opierają się one na metodzie słownej, oglądowej, oglądowej z wykorzystaniem prezentacji multimedialnych. Wyróżniamy:

- **wykład konwencjonalny** definiuje te zajęcia, podczas których przekazywana wiedza ma postać gotową do zapamiętania; sposób jej przyswojenia ma charakter bierny
- **wykład monograficzny** ma na celu wyczerpujące omówienie postawionego zagadnienia
- **wykład konwersatoryjny** dopuszcza element interakcji ze studentami w postaci dyskusji, pojedynczej wymiany zdań lub kierowanych przez wykładowcę do słuchaczy pytań
- **wykład problemowy** stanowi analizę kwestii naukowych / artystycznych, ich weryfikację, wreszcie próbę rozwikłania.

2. Ćwiczenia audytoryjne.

To zajęcia charakteryzujące się dynamicznym przyswajaniem wiedzy przez studenta. Proces ten odbywa się w trakcie praktycznego rozwiązywania zagadnień naukowych / artystycznych, w znacznym stopniu kształtując umiejętności i kompetencje słuchaczy. Bazują one na aktywizujących metodach dydaktycznych jak: analiza tekstów z dyskusją, metoda projektów, praca w grupach, analiza przypadków i gry symulacyjne.

- **ćwiczenia audytoryjne klauzuruowe** to obowiązkowa część toku kształcenia wymagająca obecności studenta. Absencja bądź negatywna ocena zadania studenta wymaga odpowiednio usprawiedliwienia i jego zaliczenia w kolejnym terminie, ponownego podejścia do jego zaliczenia.
- **proseminarium** ma charakter wprowadzający do samodzielnej pracy naukowej studenta. Zajęcia te w sposób praktyczny kształtują umiejętność konstruowania dysertacji, fachowego korzystania z bibliografii (wraz z zastosowaniem powszechnie przyjętych zasad przypisów bibliograficznych), przeprowadzania kwerend w bibliotekach i muzeach.
- **seminarium** odbywa się w ścisłych grupach, a jego charakter jest wyspecjalizowany, zależny od indywidualnych zainteresowań studenta, wykładowcy - promotora, ich zapatrywań odnośnie tematyki prowadzonej pracy. Efektem zajęć jest przygotowana dysertacja pisemna.
- **seminarium magisterskie** odbywa się w ścisłych grupach i ma charakter wyspecjalizowany, zależny od indywidualnych zainteresowań studenta, wykładowcy - promotora, ich zapatrywań odnośnie tematyki prowadzonej pracy. Efektem zajęć jest przygotowana pisemna praca magisterska.
- **lektorat** jest rodzajem ćwiczenia audytoryjnego, podczas którego student aktywizowany właściwymi metodami dydaktycznymi kształci umiejętności w zakresie języków obcych.

3. Ćwiczenia studyjne.

To zajęcia wynikające ze specyfiki i tradycji kształcenia artystycznego. Charakteryzują się one praktycznym, a przede wszystkim twórczym nabywaniem wiedzy, umiejętności i kompetencji rozwijających określone postawy artystyczne, osobowość studenta. Prowadzone są w zamkniętych grupach - pracowniach artystycznych / projektowych często różniących się programem dydaktycznym. Bazują na aktywnych metodach dydaktycznych, indywidualnej pracy studenta, twórczym studium problemów artystycznych bądź projektowych.

- **relacja mistrz – uczeń** charakteryzuje w pełni zindywidualizowany tok kształcenia oparty na ścisłym kontakcie wykładowcy i studenta. Wynika on z europejskiej tradycji kształcenia artystycznego w mistrzowskich pracowniach. Opiera się na częstym kontakcie dydaktycznym, współpracy obu stron. Istotą tejże formy dydaktycznej jest autorytet artystyczny prowadzącego, jego bogate doświadczenie, długa praktyka twórcza
- **korekta indywidualna / grupowa** to konsultacje oparte na dialogu wykładowcy ze studentem / studentami w oparciu o zrealizowane zadania w toku kształcenia. Forma ta kształtuje umiejętność konstruowania wypowiedzi ustnych studenta, przyjmowania przez niego kolejnych wskazówek do dalszej pracy artystycznej / projektowej, obrony własnych racji, kompetencje w zakresie krytycznego postrzegania własnej twórczości i innych.
- **ćwiczenia studyjne klauzuruowe** to obowiązkowa część kształcenia wymagająca obecności studenta. Absencja bądź negatywna ocena zadania studenta wymaga odpowiednio usprawiedliwienia i jego zaliczenia w kolejnym terminie, ponownego podejścia do jego zaliczenia

4. Praktyki zawodowe to forma kształcenia odbywająca się poza jednostką dydaktyczną, mająca na celu sprawowanie zdobytej wiedzy, umiejętności, kompetencji w pracy zawodowej. Zajęcia te odbywają się w instytucjach sektora publicznego, pozarządowego, firmach prywatnych akceptujących pobyt studenta, przejmując

cych opiekę nad nim. **Plener** jest formą dydaktyczną wynikającą z charakteru kształcenia artystycznego. Ma na celu praktyczną weryfikację nabytych umiejętności artystycznych w trakcie ćwiczeń studyjnych w nowej dla studenta otwartej przestrzeni. Może mieć charakter wyspecjalizowany lub interdyscyplinarny.

⁴ Opis metod kształcenia może wynikać z zastosowania się do przyjętych już środków dydaktycznych, kompilując je, bądź odnosząc się do autorskich, wypracowanych przez siebie rozwiązań dydaktycznych. Stosując się do istniejących w dydaktyce konwencji możemy bazować:

- w ujęciu Czesława Kupisiewicza na metodach słownych, obserwacyjnych, praktycznych i aktywizujących
- w odniesieniu do obszaru kształcenia artystycznego - w ujęciu Anny Trojanowskiej na pedagogice formy, pedagogice ekspresji, - w ujęciu Stefana Kościeleckiego, Rudolfa Arnheima na wizualizmie

⁵ Nauczyciel akademicki winien prowadzić dokumentację pozwalającą na wykazanie przez kierownika Katedry / Zakładu osiągniętych założonych **wszystkich efektów kształcenia przez wszystkich studentów. Efekty zatem winny być realne do zrealizowania.**

⁶ Kierunkowe efekty kształcenia definiują Wydziałowe Zespoły ds. Jakości Kształcenia. Obowiązują od momentu zatwierdzenia ich przez Senat ASP w Łodzi.

⁷ Efekty te zostały określone w [Rozporządzeniu Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 2 listopada 2011 r. w sprawie Krajowych Ram Kwalifikacji dla Szkolnictwa Wyższego](#). Za obowiązujące na ASP w Łodzi przyjęto „Efekty kształcenia dla obszaru sztuki (sztuki plastyczne)”. Wyjątek stanowi kierunek *Edukacja artystyczna w zakresie sztuk plastycznych* na Wydziale Sztuk Wizualnych ujęty w obszarze sztuki i nauk humanistycznych.

⁸ *Weryfikacja efektów kształcenia w kontekście przedmiotu jest rozumiana jako sprawdzenie wyników pracy studenta i określenie, czy zostały przez niego osiągnięte zdefiniowane dla tego przedmiotu efekty kształcenia. Oznacza to, że projekt (dokumentacja) przedmiotu musi określać – dla każdego efektu umieszczonego na liście efektów kształcenia – metody sprawdzenia, czy i w jakim stopniu został on osiągnięty przez studenta. Dobrą praktyką jest, aby już na etapie projektowania przedmiotu sformułować przykładowe pytania lub zadania sprawdzające zakładane efekty kształcenia. Sformułowanie takich pytań lub zadań umożliwia weryfikację prawidłowości opisu tych efektów (pozwala stwierdzić, czy są one „mieralne”) Andrzej Kraśniewski, Jak przygotowywać programy kształcenia zgodnie z wymaganiami wynikającymi z Krajowych Ram Kwalifikacji dla Szkolnictwa Wyższego?, Warszawa: Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego 2010, s. 63-64*

Przykładowe rozwiązania:

- teoria: kolokwia weryfikujące postępy w nauce (ale tylko w zakresie wiedzy), prace pisemne weryfikujące nabywane umiejętności, wystąpienia publiczne weryfikujące kompetencje społeczne
- praktyka: semestralny projekt artystyczny studenta wraz z jego dokumentacją i ewaluacją (przebiegiem powstania), wystawa indywidualna bądź zbiorowa, indywidualny program kształcenia opracowany przez studenta i pedagoga (szczególnie pożądanym na studiach magisterskich uzupełniającym), w którym może zawierać się ilość i terminy spotkań z pedagogiem, przeglądy w obrębie katedr i zakładów (komisyjne egzaminy zewnętrzne), w postaci wystaw końcoworocznych.

Zwraca się uwagę, iż wykładowca winien budować dokumentację osiągnięć studentów pozwalającą stwierdzić osiągnięcie wszystkich efektów kształcenia przez całość słuchaczy.